

A hétköznapok legrosszabb része akkor kezdődött, amikor véget ért a munkaidő. Leadta a jegylyukasztót és a táskát a felvételi épületben. Levette a zakót és az élére vasalt nadrágot. A zakót az egyetlen vállfájára akasztotta.

84 Zahuczki Dorottya

NEONKÉK

A nadrágot aprólékos mozdulatokkal összehajtogatta. A lakkcipőt félretaposott sportcipőre cserélte. Bezárta a szekrényét. Esetlen mozdulatokkal botorkált ki a vágányok közé. Úgy érezte, csak akkor van egy kis értelme az életének, amikor a Miskolc–Tornanádaska vasútvonalon ellenőrzi a jegyeket, bünteti a potyázókat. Nem szerette felesége főztjét. Nem szerette lusta, álmodozó kamasz gyerekeit. A tévét gyűlölte. Nem volt véleménye sem politikáról, sem filmekről. A kabarétól egyenesen hidegrázást kapott. De a felesége szerette, ha szól valami a háttérben miközben vacsorát főz. Irigyelte a gyerekeit. Ők el tudtak képzelni egy olyan világot, ahol nem létezik a Miskolc–Tornanádaska vasútvonalon zötyögő ócska bzmot, nem léteznek a rajta utazó emberek, sőt ebben a képzeletbeli világban az egész megyét elfelejtette megteremteni a Jóisten. Nem főzött rosszul a felesége, de ő enni se szeretett. Minden ételnek olyan szaga volt, mint a bzmot mosdójának. És olyan íze, mint a barnásvörös ülésekre ragasztott neonkék színű rágógumiknak. Egyszer megkóstolta. Még kezdő volt a vasúton, fizetése alig. Jöttek egymás után a gyerekek, a pénz meg csak fogyott. Alig tudott magának ebédet csomagolni. Az utolsó járaton már annyira éhes volt, hogy úgy érezte, ha nem eszik valamit, azonnal összeesik. A pótkocsi hátsó ülésén nem ült senki, észrevétlenül lekaparta a rágót, és megette. Szédülése azonnal elmúlt, az íz a szájából tizenöt éve nem. Nem szerette a feleségét. Nagyon rendes asszony volt, takarékos, dolgos, a gyerekeket is viszonylag jól nevelte fel, csak beléjük verhetne volna még kis korukban, hogy az álmodozásból nem lehet megélni. Lehet, hogy ez az ő feladata lett volna? De a Miskolc–Tornanádaska vasútvonal mellett nincs ideje az embernek ilyesmikre.

Néha muszáj volt kimennie a családdal sétálni egyet. Gyűlölte az Avast, teljes szívéből, mikor kilépett a tízemeletes kapuján, és felnézett, semmi mást nem látott, csak egyforma, szürke panelházakat. A kilátót nem gyűlölte. Néha, vasárnapokon, a belvárosi sétálóutcát sem. Talán csak ezek miatt a gyűlöletmentes pillanatok miatt volt még mellette a felesége és a két gyereke, bár nem különösebben érdekelte, hogy mellette vannak-e vagy sem.

A legjobban a piperkőc férfiakat gyűlölte. A legtöbb emberrel nem volt különösebb baja, teljes közönyt érzett csak irántuk, semmi mást. De a kigyúrt, márkás ruhákban feszítő, napszemüveges, húszas vagy harmincas

éveikben járó férfiakat zsigerből gyűlölte. Magabiztosság és dezodorszag áradt belőlük. Flegmaságuk megijesztette. Azt képzelte, ha beállna egy ilyen elé véletlenül, a piperkőc egyszerűen átgyalogolna rajta, mintha ő ott sem lenne. Közben fújna egy neonkék rágólufit, és tökéletes, szolárium-barna ujjaival gondosan lesimítaná dús, egészséges haját. Az ilyenek az edzőterem után a szoláriumban töltik a legtöbb időt. Télen is csokibarnák. Nem szégyellik magukat.

85

Egyvalamit annak ellenére is szeretett, hogy semmi köze nem volt a Miskolc–Tornanádaska vasútvonalhoz. Az ingyenes dolgokat. Csak azért kísérté el havonta egyszer a feleségét a gyűlöletes nagybevásárlásra a hipermarketbe, mert megkóstolhatta a legújabb margarint egy körömnnyi kenyérkockán. Vagy letéphetett egy négyzetet minden idők legpuhább hatrétegű vécépapírjából, amelyből sosem engedhetnének meg maguknak egy teljes csomaggal. Az ingyenes rendezvényekre vagy koncertekre néhány havonta egyenesen ő biztatta fel a család többi tagját.

Magányos hazaútjai során még soha nem találta meg semmi ingyenes. Már hozzászokott, hogy hazaútja díszletei, az omladozó közértek, kocsmák és ezek törzsvendégei egyre közelebb vánszorognak a végelgyengüléshez. Ám egy napon, kora este, az egyik negyven éve pusztuló homlokzatú szolgáltatóház alagsorában felfigyelt valami újdonságra. Szolárium nyílt ott, aznap. Hatalmas vörös betűk futottak keresztbe az ablakra matricázott, hibátlan alakú, barnára sült modell-lány testén, fennen hirdetve, hogy nyitási akció van, aznap teljesen ingyenes a szolárium használata. Megállt. Fülében zakatoló pulzusát a Miskolc–Tornanádaska vasútvonalon közlekedő bzmot dízeldübörgésének hitte. A madarak csicsergése az utasok egymásba olvadó beszédének tűnt. Be kellene mennie. Ingyen van. De a Miskolc–Tornanádaska vasútvonalon meglicnelsnék az utasok, ha leburnulva szállna fel. Megindult, folytatta útját hazafelé. De pár méter után újra megállt. Már nem érdekelte a vasútvonal. Leburnulhat, igazán, egységesen. Nem úgy, ahogy minden nyáron le szokott barnulni, könnyöktől és térdtől lefelé. Nem kellene többé attól félnie, hogy egy piperkőc átgyalogol rajta.

Döntött. Bement. Fiatal, csokibarna recepcióslány köszönt rá, csilingelő szíáival, nagyot nevetve, de nem gúnyosan, hanem elismerően, kedvesen. Megerősítette, hogy valóban ingyenes ma minden, és kérdezett valamit. Ő nem hallotta, mert a világítóan fehér fogakat bámulta, és közben elképzelte saját leburnult arcát ugyanilyen ígézően fehér fogakkal. Nehezen, feldagadó nyelvvel kérdezett vissza, hogy tessék, nem értette jól. Hány percet szeretnél, kérdezte a lány ugyanazzal a ragyogó mosollyal. Tízet, vágta rá gondolkodás nélkül. Állóban vagy fekvőben kérdezte a lány, fekvőben, válaszolta, de

mintha nem is ő beszélt volna, a hangja tele volt férfiasággal, erővel. Pecsen, büszke léptekkel indult el a neki kijelölt szoláriumágy felé. Ahogy a fehérfogú lány rázárta a harmonikaajtót, meleg gombóc gyűlt a gyomrába.

Arcizmai gondtalan mosolyba rendeződtek, legszívesebben hangosan
86 felnevetett volna. Nem létezett abban a pillanatban sem a Miskolc–Tornanádaska vasútvonala, sem az Avas, sem a megye, semmi nem létezett, csak ő meg a neonkék fénycsövek. Levetközött, és az új élmény szédületétől remegve csukta magára az ágy hatalmas fémfedelét. Minden neonkék volt, a fénycsövek lágy, bódító zúgása ezerszer kellemesebben hangzott bzmot dízeldübörgésénél, a derengés elbódította. A háttérben bömbölő rádióslágereket máskor végig sem bírta volna hallgatni. De most felvillanyozták, úgy érezte, örömét tükrözik a lendületes dallamok.

Ez volt élete legszebb tíz perce.

Amikor letelt az idő, és kialudtak a neonkék fénycsövek, rosszabbul érezte magát, mint azokban a percekben szokta, amikor munka után kibotorkál a tornanádaskai vágányok közé, és félretaposott sportcipője nyöszörög a sínek közé szórt bazaltzúzalékon. Borzalmas volt visszazuhanni a valóságba a neonkék mennyországból. Sietve felöltözött, köszönömöt motyogott a fehérfogú lánynak, majd folytatta útját az Avas felé.

Vacsora közben kezdődtek a fájdalmak. Pólója dörzsölte a bőrét miközben kanalazta a neonkék rágógumi ízű paradicsomlevest, szinte égett az alkarja minden falatnál. Aztán a nadrágja is égetni kezdte a vádliját. Éjszaka már elviselhetetlenné vált a fájdalom. Rákvörösre sült. Égett a hasa, a háta, nem tudott feküdni, nem tudott ülni sem. Felesége értetlenül figyelte kínlődását, még a gyerekek is kidugták a fejüket a szobájukból amikor már harmadszor indult el hidegzuhanyt venni. A kérdésekre annyit válaszolt, hogy fogalma sincs, mi baja lehet. A feleségétől kapott lázcsillapítót lehúzta a vécén, a fürdőszobába zárkózva, állva bóbiskolt el pár pillanatra. Napokig feküdt otthon. Korábban még soha nem ment táppénzre. Élete legszebb tíz percének emléke gyorsan fakult. Amikor visszatért a munkába már csak a fájdalmat tudta felidézni. Amikor hosszabb vonalakon kellett dolgoznia, például a Sátoraljaújhely–Keletin, az út felét azzal töltötte, hogy kifejezéstelen arccal bámulta az elsuhanó tájat. Ilyenkor néha beleképzelte a neonkék derengést az ülések mintázatába. Akkor pár másodpercre megint a szoláriumban volt. De aztán mindig a képébe röhögött egy éppen leszálló potyázó.

